

CHƯƠNG XVII: ĐẠO LUẬT GIÁO DỤC SỐ HAI MƯƠI BỐN

Harry cảm thấy vui hơn trong phần thời gian còn lại của cuối tuần hơn bất kỳ thời gian nào trong suốt năm học. Nó và Ron dùng phần lớn thời gian của ngày Chủ Nhật để giải quyết mớ bài tập về nhà của chúng, và mặc dù công việc này khó có thể gọi là vui vẻ được, những tia nắng mặt trời cuối cùng của ngày thu này vẫn còn sáng rõ, vì vậy thay vì ngồi cứng ở những cái bàn trong phòng sinh hoạt chung, chúng mang bài vở ra ngoài trời và ngồi tản mạn trong bóng râm của một cây sồi lớn ở bên bờ hồ. Hermione tất nhiên là đã giải quyết xong hết các bài tập của mình, cô bé mang ra ngoài một mớ len và niêm chú cho mấy cây kim đan của mình để chúng loé lên lách cách trong khoảng không trước mặt cô bé, đan tiếp những cái nón và khăn quàng.

Biết rõ rằng bọn nó đang làm một chuyện chống lại Umbridge và Bộ, và biết rằng mình giữ vai trò chính yếu trong kế hoạch nổi loạn này, những việc này khiến cho Harry cảm thấy vô cùng hài lòng. Nó ôn lại buổi họp mặt thứ Bảy trong đầu: tất cả những người đã đến với nó để Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám... và những cái nhìn trên mặt họ khi họ nghe về những việc mà nó đã làm... và Cho đã ca tụng những thành tích của nó trong cuộc thi Tam pháp thuật – nó đã biết rằng tất cả những người đó đã không cho rằng nó là một kẻ lập dị nói dối, họ còn tán phục và nâng cao tinh thần nó đến nỗi nó vẫn còn ở trên mây vào sáng thứ Hai, bất chấp cái viễn cảnh sắp tới về những môn học chán nhất của nó.

Nó và Ron đi xuống lầu từ khu ký túc xá của chúng, thảo luận về ý kiến của Angelina về việc bọn nó sẽ tập một chiến thuật mới gọi là Sự Xoay Tròn Chậm và Chặt vào đêm tập Quidditch, và cho đến khi bọn nó đã băng qua được nửa căn phòng sinh hoạt chung tràn ngập ánh nắng thì tụi nó mới để ý đến một thứ mới của căn phòng chung đang tập trung sự chú ý của một nhóm nhỏ người.

Một tờ thông báo mới vừa được dán lên tấm bảng thông báo của nhà Gryffindor, nó lớn đến nỗi che hết mọi tấm thông báo khác, - những danh sách sách thần chú cũ được rao bán, tờ nhắc nhở thường trực về những luật lệ cũ rích của trường được dán bởi Argus Flinch, lịch tập luyện của đội Quidditch, những lời rao về việc trao đổi những tấm thẻ Chocolate Ếch với những người khác, tờ quảng cáo mới nhất của anh em nhà Weasley về việc tuyển những người thử nghiệm. Tờ thông báo mới được in bằng một thứ chữ đen lớn và được đóng một cái dấu có vẻ từ một cơ quan cao cấp ở cuối trang, dưới một chữ ký rõ và ngắn.

THƯA LỆNH CỦA THANH TRA CAO CẤP CỦA HOGWARTS

Tất cả các tổ chức, đoàn thể, đội, nhóm và chức câu lạc bộ của học sinh đều bị đình chỉ kể từ lúc này.

Một tổ chức, đoàn thể, đội và hoặc câu lạc bộ tức là những cuộc họp thường trực của một nhóm của ba học sinh hoặc nhiều hơn.

Quyết định cho phép tổ chức lại các hoạt động trên có thể được cấp bởi Thanh tra Cao Cấp (giáo sư Umbridge).

Không một tổ chức, đoàn thể, đội, nhóm hoặc câu lạc bộ học sinh nào được phép tồn tại mà không được Thanh Tra Cao Cấp chấp nhận.

Bất kỳ học sinh nào tìm cách thành lập, hoặc tham gia vào một tổ chức, đoàn thể, đội, nhóm hoặc câu lạc bộ có mà không được chấp nhận bởi Thanh tra Cao cấp sẽ bị trục xuất.

Những thông báo trên đây dựa trên Đạo Luật Giáo Dục số Hai Mươi Bốn.

Ký tên, Dolores Jane Umbridge, Thanh tra Cao cấp

Harry và Ron đọc thông báo qua đầu của một đám học sinh năm thứ hai trông có vẻ đầy băn khoăn.

“Chẳng lẽ điều này có nghĩa là họ đóng cửa Câu lạc bộ Chơi Bi sao?” một trong số đám trẻ hỏi.

“Anh nghĩ là bọn em sẽ được chơi Bi thôi,” Ron u ám nói, khiến bọn học sinh năm hai nhảy dựng lên mừng rỡ. “Nhưng mà chắc bọn mình không có được cái may mắn đó đâu hỉ?” nó hỏi Harry khi đám học sinh năm hai tản đi.

Harry đọc lại tấm thông báo lần nữa. Những niềm vui lồng lộng đang tràn ngập nó từ thứ Bảy đã tan biến. Tâm tưởng nó ngập tràn giận dữ.

“Đây không thể nào là một sự ngẫu nhiên được,” nó nói, tay nắm chặt lại. “Bà ta đã biết rồi.”

“Không thể được,” Ron nói ngay.

“Chắc là có ai đó đã nghe lén ở quán rượu. Và hãy đối mặt với chuyện này, chúng ta không thể nào biết được có bao nhiêu người trong số những người có mặt ở đó chúng ta có thể tin tưởng được... có thể có ai đó đã chạy đi mách lẻo bà Umbridge...”

Thế mà nó đã nghĩ rằng bọn họ tin nó, nghĩ rằng bọn họ thậm chí còn thán phục nó...

“Zacharias Smith!” Ron nói ngay, đấm vào tay mình, “hoặc – tớ nghĩ rằng cái thằng Michael Corner cũng trông có vẻ gian lận-”

“Không biết Hermione đọc cái này chưa hỉ?” Harry nói, nhìn về phía cửa khu ký túc xá nữ

“Đi nói với cô ấy thôi,” Ron nói. Nó phóng tới trước, kéo cửa ra và lao lên cái cầu thang cuộn.

Nó vừa leo đến tầng sáu thì một tiếng động lớn, nghe như tiếng còi ré lên và tất cả những bậc thang hoà vào nhau tạo thành một khối đá nghiêng trượt dài trông cái cầu trượt. Ron còn chạy được theo đà một chút xiu, tay vung vẩy điên cuồng như cái cối xay gió, rồi nó trượt ngược xuống và rơi ào theo cái cầu trượt mới tạo ra, nằm thẳng căng ngay dưới chân Harry.

“Ờ – tớ không nghĩ là bọn mình được phép vào khu ký túc xá nữ,” Harry nói, đỡ Ron đứng dậy dưới chân nó và cố để không cười lẫn cười bò ra.

Hai cô bé năm thứ tư thích thú trượt xuống từ cái cầu trượt đá.

“Ồ, ai vừa định leo lên đấy?” họ khúc khích cười thích thú, đứng dậy và nguyền bọn Harry và Ron.

“Là anh,” Ron nói, nó vẫn còn rũ rượi, “tớ không biết rằng sẽ xảy ra như vậy. Không công bằng tí nào!” nó nói với Harry, trong khi các cô gái đi về phía cái lỗ chân dung, vẫn còn cười như điên. “Hermione được phép đi vào khu ký túc xá của bọn mình, vậy tại sao bọn mình lại không được?”

“Ờ, đó là một cái luật cổ lỗ sĩ,” Hermione nói, cô bé vừa trượt xuống đúng ngay vào một cái thảm trước mặt họ và đang đứng dậy, “nhưng trong cuốn Hogwarts: Một lịch sử nói rằng các cậu bé không đáng tin bằng các cô gái. Dù sao đi nữa, thì các bạn tìm cách mò lên đó làm gì.”

“Để kiểm bạn chứ làm gì – nhìn này,” Ron nói, kéo cô bé về phía tấm bảng thông báo.

Mắt Hermione lướt nhanh xuống tờ thông báo. Vẻ mặt cô bé trở nên lạnh lùng.

“Có ai đó mách lẻo với bà ta rồi!” Ron giận dữ nói.

“Họ không làm như vậy đâu,” Hermione nhỏ nhẹ nói.

“Bạn khờ quá,” Ron nói, “bạn nghĩ thế vì bạn quá chính trực và ngay thẳng-”

“Không đâu mà, họ không làm vậy đâu, bởi vì mình đã ếm một lời nguyền lên tấm giấy da mà tất cả chúng ta đều đã ký lên,” Hermione quả quyết nói, “tin mình đi, nếu có ai đó chạy đi mách lẻo với bà Umbridge, tất cả chúng ta đều biết kẻ đó là ai và người đó sẽ phải hối tiếc đấy.”

“Chuyện gì xảy ra với nó?” Ron hăm hở hỏi.

“Ờ, sẽ giống như thế này,” Hermione nói, “nó sẽ làm kẻ đó nổi lên những cái mụn trứng cá của Eloise Midgeon như một một loại tàn nhang tuyệt đẹp. Thôi đi nào, hãy đi xuống ăn sáng và xem xét những chuyện khác... Không biết cái thông báo này đã được dán lên những nhà khác chưa nhỉ?”

Gần như ngay sau khi bước vào Đại sảnh họ đã thấy rằng cái thông báo của Umbridge đã không chỉ xuất hiện ở tháp Gryffindor. Nó là chủ đề thảo luận đặc biệt của mọi người và Hội trường nhốn nháo một cách đặc biệt khi mọi người lăng xăng bàn tán về những gì họ vừa được đọc. Harry, Ron và Hermione chỉ vừa mới kiểm được chỗ ngồi thì Neville, Dean, Fred, George và Ginny xán đến chỗ họ.

“Thấy rồi chứ?”

“Mấy em có cho rằng mục ấy biết rồi không?”

“Bọn mình làm gì đây?”

Cả bọn đều nhìn Harry. Nó liếc quanh để đảm bảo rằng không có giáo viên nào đang ở gần chỗ họ.

“Tất nhiên là bọn mình vẫn cứ tiến hành,” nó khẽ nói.

“Biết là thế nào em cũng nói vậy mà,” George nói, hớn hở và đấm lên tay Harry.

“Thế các vị huynh trưởng cũng vậy chứ?” Fred nói, liếc nhìn Ron và Hermione một cách giễu cợt.

“Tất nhiên” Hermione lạnh lùng nói.

“Ernie và Hannah Abbott đến kìa,” Ron nói, nhìn qua vai nó, “Và cả đám nhà Ravensclaws nữa và cả Smith... không có ma nào nổi mụn cả.”

Hermione liếc quanh với vẻ cảnh giác.

“Đừng quan tâm đến những cái mụn, những tên ngốc đó không thể đến đây đâu, vì nó sẽ gây nghi ngờ – ngồi xuống đi!” cô bé nói với Ernie và Hannah, đang thân thiện vẫy họ sang bàn nhà Hufflepuff ngồi. “Lát nữa đã! Bọn-mình-sẽ-nói-chuyện-với-các-bạn-sau!”

“Để em nói với Michael,” Ginny nóng nảy, đứng lên khỏi ghế, “cái cậu ngốc thật thà này...”

Cô bé chạy vội về phía bàn Ravensclaws, Harry nhìn cô bé chạy đi. Cho đang ngồi phía xa, đang nói chuyện với cô bạn tóc quăn đã đi cùng cô tới quán Đầu Heo. Có khi nào cái thông báo của Umbridge khiến cho cô bé sợ không dám gặp lại họ không?

Nhưng những tác động của tờ thông báo nọ vẫn không hề tan đi khi tụi nó rời khỏi Đại sảnh để đi học môn Lịch Sử Pháp Thuật.

“Harry! Ron!”

Đấy là Angelina và cô bé đang chạy vội về phía họ với vẻ hoàn toàn tuyệt vọng.

“Không sao đâu,” Harry khẽ nói, khi cô bé chạy đến đủ gần để nghe nó. “Chúng ta vẫn sẽ...”

“Em có nhận ra là bà ta bao hàm luôn cả Quidditch trong cái thứ đó không?” Angelina la lên với nó. “Chúng ta phải đi xin phép để tổ chức lại đội Quidditch.”

“Cái gì?” Harry nói.

“Không thể nào,” Ron nói, thất kinh.

“Bọn em không đọc cái tờ thông báo ấy à, nó cũng đề cập đến cả các đội mà! Nghe này, Harry... chị nói điều này lần cuối cùng nhá... xin, xin em đừng có mất tự chủ với bà Umbridge lần nữa nếu không thì bà ta sẽ không cho bọn mình chơi nữa đâu!”

“OK, OK,” Harry nói, bởi vì Angelina nhìn có vẻ như sắp khóc đến nơi. “Đừng lo, em sẽ tự chủ mà...”

“Cá là mụ Umbridge ấy đã có mặt ở lớp Lịch sử Pháp thuật,” Ron quả quyết nói, khi họ bắt đầu đi đến lớp của Binns. “Bà ta chưa thanh tra thầy Binns... cá với cậu bất kỳ cái gì cũng được là mụ ta đang ở đó...”

Nhưng nó đã lắm; người giáo viên duy nhất có mặt khi chúng đi vào lớp là giáo sư Binns. đang bay lơ lửng khoảng một inch trên cái ghế của ông như thường lệ và chuẩn bị tiếp tục

cái bài diễn văn đơn điệu của ông về cuộc chiến tranh của những người khổng lồ. Hôm nay Harry thậm chí không buồn cố để mà nghe xem ông đang nói gì, nó nguếch ngoác vô hồn trên tờ giấy da của nó mặt kệ Hermione cứ chốc chốc lại liếc sang và huých nó, cho đến khi một cú thọc thật đau vào xương sườn làm nó giật dử ngược qua.

“Gì chứ?”

Cô bé chỉ ra cửa sổ. Harry ngó ra. Hedwig đang đậu bên cửa cái bờ khung cửa sổ nhỏ hẹp, nhìn qua tấm kính dày về phía nó, một bức thư buộc trên chân nó. Harry không thể hiểu nổi, chúng chỉ mới ăn sáng xong, có trời mới biết tại sao mà nó lại không phát thư vào lúc đó như thường lệ? Có nhiều bạn của cũng đang chỉ nhau về phía Hedwig.

“Ồ, mình luôn thích con cú này, nó đẹp quá!” Harry nghe Lavender thở dài với Parvati.

Nó liếc về phía giáo sư Binns vẫn đang đều đều đọc bài giảng của ông, chẳng hề biết được rằng sự chú ý của cả lớp giành cho ông thậm chí còn kém hơn bình thường nữa. Harry khẽ trượt khỏi quế, cúi thấp người và luồn giữa các dãy ghế về phía cửa sổ, nó khẽ kéo then và từ từ mở ra.

Nó cứ tưởng Hedwig sẽ lại đưa chân ra để nó có thể lấy lá thư ra rồi lại bay về Tổ Cú, nhưng khi cửa sổ chỉ vừa mở hé ra đủ khoảng trống là nó ào vào ngay, kêu rít lên đầy buồn thảm. Nó đóng vội cửa sổ và lo lắng liếc về giáo sư Binns, lại cúi thấp người xuống và trườn về chỗ ngồi với Hedwig đậu trên vai. Nó ngồi lên ghế, chuyển Hedwig xuống lòng và tháo thư ra khỏi chân con cú.

Chỉ đến lúc đó nó mới nhận ra rằng lông con Hedwig đang xù lên một cách kinh dị, vài chỗ dựng ngược lên, và một bên cánh của nó nghiêng đi rất kỳ.

“Nó bị thương rồi!” Harry thì thào, cuối đầu xuống sát con cú. Hermione và Ron trườn lại gần; Hermione thậm chí buông rơi cả bút. “Nhìn này... có cái gì lạ bên cánh nó...”

Hedwig vẫn còn run; khi Harry chạm vào bên cánh nó thì nó khẽ nhảy dựng lên, tất cả lông đều run liên tục như thể nó đang cố lấy lại can đảm, và nó nhìn cậu bé với vẻ trách móc.

“Thưa giáo sư Binns,” Harry nói lớn, và mọi người trong lớp đều quay lại nhìn nó. “Em cảm thấy không được khoẻ ạ.”

Giáo sư Binns nhướn mắt ra khỏi bài giảng của ông, có vẻ ngạc nhiên, như thường lệ, khi thấy căn phòng trước mặt ông đầy người với người.

“Không cảm thấy khoẻ à?” ông lặp lại mơ hồ.

“Không được khoẻ lắm ạ,” Harry nói lớn, đứng thẳng lên với con Hedwig được giấu sau lưng. “Em nghĩ em cần phải vào bệnh xá ạ.”

“Ờ,” giáo sư Binns nói, rõ ràng là rất bất ngờ. “Ờ... ờ, bệnh xá, ờ, em đi đi, Perkins...”

Khi ra khỏi phòng, Harry thả Hedwig lại lên vai và chạy vội theo dọc hành lang, chỉ ngừng lại khi nó nghĩ rằng đã ra khỏi tầm mắt của Binns. Quyết định đầu tiên của nó nếu phải tìm ai đó chữa thương cho Hedwig thì đó là Hagrid, tất nhiên, nhưng vì nó chẳng biết bác ấu ở

đâu nên nó chỉ còn một giải pháp và đi tìm giáo sư Grubbly-Plank và hy vọng là bà có thể giúp được.

Nó liếc qua cửa sổ về phía bãi đất u ám lộng gió. Không thấy dấu hiệu nào của bà ấy cạnh lều của bác Hagrid; nếu như bà không phải đang dạy, thì có thể là bà đang ở phòng giáo viên. Nó đi xuống cầu thang, Hedwig kêu lên yếu ớt khi nó lắc lư trên vai Harry.

Hai con gargoyle <một loại quái vật bay được, ai chơi War3 thì biết con này> bằng đá chực hai bên cửa phòng giáo viên. Khi Harry đến gần, một con khọt khẹt. “Mi đáng lý phải ở trong lớp, hồi đứa con trai của Jim.”

“Đây là một trường hợp khẩn cấp,” Harry nói ngắn.

“Ồồồồồồồồ, khẩn cấp hả?” con gargoyle kia nói bằng một giọng the thé. “Ờ, điều đó đặt chúng ta vào vị trí của mình, phải không?”

Harry gõ cửa. Nó nghe thấy tiếng chân, rồi cánh cửa mở ra, và nó thấy mình đang đối mặt với giáo sư McGonagall.

“Không phải là em lại bị cấm túc nữa chứ” bà nói ngay, cặp kính vuông của bà loé lên lo ngại.

“Không, thưa giáo sư!” Harry vội nói.

“Vậy thì, sao em lại không ở trong lớp,”

“Có vẻ như đây là một trường hợp khẩn cấp,” con gargoyle thứ hai cạnh khoé.

“Em đang tìm giáo sư Grubbly-Plank,” Harry giải thích, “Con cú của em, nó bị thương rồi cô ời.”

“Con cú bị thương, em nói thế à?”

Giáo sư Grubbly-Plank hiện ra bên cạnh giáo sư McGonagall, hút một cái tẩu và cầm một tờ Tiên Tri Hàng Ngày.

“Vâng,” Harry nói, cẩn thận đưa Hedwig khỏi vai, “nó về đến đây sau những con cú đưa thư khác, và một bên cánh của nó kỳ lắm, cô trông này...”

Giáo sư Grubbly-Plank ngậm chặt cái tẩu giữa hàm răng và nhận Hedwig từ tay Harry trong khi giáo sư McGonagall quan sát.

“Hmm,” giáo sư Grubbly-Plank nói, cái tẩu của bà lắc nhẹ khi bà nói. “Có cái gì đó đã tấn công vào nó, Nhưng tôi không thể nghĩ ra được là cái gì đã làm điều này. Tất nhiên là đôi khi Thestral cũng sẵn chim, nhưng ông Hagrid đã huấn luyện kỹ lưỡng những con Thestral không được chạm vào cú.”

Harry không biết và cũng không quan tâm xem Thestral là gì <cá mười ăn một rằng đó là cái con ngựa có cánh-LHX>, chỉ muốn biết xem Hedwig có sao không. Tuy nhiên giáo sư McGonagall lại liếc nhanh sang Harry vào nói, “Em biết con cú bay bao xa không, Potter?”

“Ờ,” Harry nói, “em nghĩ là từ London, thưa cô.”

Nó liếc nhanh lên mắt cô, và qua việc lông mày cô đang chạm nhau ở giữa trán, nó biết rằng cô đã hiểu, “London tức là số mười hai, quảng trường Grimmauld.”

Giáo sư Grubbly-Plank lấy ra cái kính một mắt của bà từ trong cái áo choàng và đeo nó vào mắt, kiểm tra cánh của Hedwig thật kỹ. “Tôi nghĩ rằng nên giải quyết bằng cách em để nó lại với tôi, Potter,” bà nói, “trong bất kỳ trường hợp nào cũng không để cho nó bay một đoạn đường dài trong vài ngày tới.”

“Ờ- vâng ạ – cảm ơn cô ạ.” Harry nói, ngay khi tiếng chuông hết giờ vang lên.

“Không có gì,” giáo sư Grubbly-Plank nói gọn, quay lưng lại và đi vào phòng giáo viên.

“Đợi một chút, Wilhelmina à!” giáo sư McGonagall nói, “Còn cái thư của Potter nữa!”

“Ồ vâng!” Harry nói, nó đã trong một thoáng quên cái cuộn giấy buộc dưới chân Hedwig. Giáo sư Grubbly-Plank đưa nó ra và biến luôn vào phòng giáo viên, mang theo Hedwig, con cú vẫn nhìn Harry thể không sao tin được là cậu bé lại bỏ rơi nó như vậy. Cảm thấy hơi cần rứt, nó quay đi, giáo sư McGonagall gọi nó lại.

“Potter!”

“Dạ, thưa giáo sư?”

Bà ngó quanh hành lang, đang có nhiều học sinh đi đến từ hai đầu.

“Nhớ này,” bà nói nhanh và khế, mắt bà vẫn nhìn vào cuộn giấy trên tay nói, “các kênh liên lạc ra vào Hogwarts đều bị theo dõi, biết không?”

“Em...” Harry nói, nhưng đám học sinh đang đi tới đi lui đã gần đến chỗ nó. Giáo sư McGonagall gật đầu khế với nó và lui lại vào phòng giáo viên, để Harry đi ra sân cùng với học sinh. Nó thấy Ron và Hermione đang đứng ở góc mái, cổ áo choàng dựng lên chống gió. Harry mở tung cái thư khi nó chạy vội đến chỗ các bạn và thấy năm từ viết tay của Sirius như sau:

“Hôm nay, giờ cũ, chỗ cũ.”

“Hedwig không sao chứ?” Hermione lo lắng hỏi, khi mà nó đã đến đủ gần để nghe.

“Cậu mang nó đi đâu thế?” Ron hỏi.

“Đến chỗ Grubbly-Plank,” Harry nói, “Và tớ đã gặp cô McGonagall... nghe này...”

Và nó nói với các bạn về những điều giáo sư McGonagall đã nói. Trước sự ngạc nhiên của nó, chẳng có ai trong hai đứa bạn nó có vẻ sốc cả. Ngược lại, chúng còn trao đổi cho nhau những cái nhìn đầy ý nghĩa.

“Cái gì vậy?” Harry nói, nhìn từ Ron qua Hermione rồi nhìn ngược trở lại.

“Ờ, mình chỉ vừa mới nói với Ron... có lẽ có kẻ nào đó cố chặn Hedwig lại? Mình muốn nói, trước đây nó đâu có bao giờ bị thương đâu.”

“Dù sao thì, ai gửi lá thư đó vậy?” Ron hỏi, cầm lấy lá thư từ tay Harry.

“Snuffles” Harry khẽ nói.

“Giờ cũ, chỗ cũ?” Chẳng lẽ chú ấy nói đến cái lò sưởi trong phòng chung?”

“Rõ là thế rồi,” Hermione nói, cô bé cũng đang đọc lá thư. Cô bé có vẻ khó chịu. “Mình chỉ hy vọng là chưa có ai khác đọc cái thư này...”

“Nhưng nó vẫn còn được niêm kín mà,” Harry nói, cố thuyết phục mình cũng như bạn “Và cũng sẽ chẳng có ai hiểu nó có nghĩa là gì nếu như họ không biết là mình đã nói chuyện với chú ấy trước đây, phải không?”

“Mình không biết,” Hermione buồn buồn nói, khoác cái túi lên vai khi tiếng chuông reo vang. “không quá khó để mở niêm cuộn thư bằng pháp thuật đâu... và nếu có ai đó theo dõi mạng Floo thì... nhưng mình thật sự không biết làm cách nào bọn mình có thể khuyến cáo chú ấy đừng đến mà nó không bị ngăn chặn!”

Chúng chậm chạp lê bước xuống những bậc đá đi vào căn hầm học môn Linh Dược, cả ba đều miên man suy nghĩ, nhưng khi chúng bước xuống những bậc đá cuối cùng thì chúng đều bừng tỉnh với cái giọng lạnh lạnh của Draco Malfoy đang đứng ngay bên ngoài phòng học của Snape, vẫy một mẫu giấy da có vẻ đúng nghi thức và đang nói lớn hơn mức cần thiết để họ có thể nghe thấy từng lời của nó.

“Ờ, cô Umbridge đã cho đội Quidditch Slytherin được phép tiếp tục chơi bóng ngay tức khắc, tao đã đến xin bà ấy đầu tiên trong sáng nay. Ờ, nó chỉ có vẻ là thủ tục thôi, tao muốn nói, bà ấy biết rõ ba tao, ba tao ra vào Bộ như đi chợ mà... để coi xem nhà Gryffindor có được phép tiếp tục chơi không nhỉ?”

“Đừng có nóng lên đấy,” Hermione thì thầm van nài với Harry và Ron, cả hai đang trừng mắt nhìn Malfoy, mặt đánh lên và nắm đấm siết lại. “Đó là cái nó muốn mà.”

“Tao muốn nói,” Malfoy nói, cất cao giọng hơn nữa, đôi mắt xám của nó sáng lên đầy ác ý về hướng Harry và Ron, “nói đến những tin đồn đang lan trong Bộ, tao không nghĩ là họ có nhiều cơ hội... từ những gì ba tao nói, họ đang tìm lý do để sa thải Arthur Weasley nhiều năm rồi... và về Potter... ba tao nói là chỉ là vấn đề thời gian trước khi Bộ tổng mày về St Mungo... có vẻ như ở đấy có một sự chăm sóc đặc biệt dành cho những kẻ bị loạn óc vì ma thuật.”

Malfoy tạo ra một vẻ mặt kỳ khôi, miệng nó mở ra trệ xuống dưới và mắt nó trợn tròn lên. Crabbe và Goyle lại phá lên cười như thường lệ, Pansy Parkinson ré lên vì khoái chí.

Có cái gì đó giật mạnh lên vai Harry, kéo nó qua một bên. Liền đó nó thấy Neville vừa bước qua khỏi nói, hướng thẳng về phía Malfoy.

“Neville ơi, đừng!”

Harry phóng lên và nắm lưng áo choàng Neville lại, Neville vùng vằng dữ dội, nắm đấm nó hoa lên, cố để phóng đến chỗ Malfoy, lúc đó đang rất sừng sốt.

“Giúp tớ!” Harry la lên với Ron, cố choàng tay quanh cổ Neville và kéo bạn trở lại, tránh xa khỏi nhà Slytherin. Crabbe và Goyle đang cung tay lên khi chúng bước lên trước mặt Malfoy, sẵn sàng đánh nhau. Ron nắm lấy tay Neville, và nó cùng với Harry cuối cùng cũng

đã kéo được Neville về phía Gryffindor. Khuôn mặt Neville đỏ bừng, lực mà Harry siết quanh cổ nó khiến nó phát ra những từ khó hiểu, những khá lạ lùng từng miệng nó.

“Không... buồn cười... không được... Mungo s... cho...nó biết...”

Cửa hầm mở tung. Snape hiện ra. Đôi mắt đen của ông lướt qua đám học sinh Gryffindor, dừng lại ở chỗ Harry và Ron đang giằng co với Neville.

“Đánh nhau à? Potter, Weasley, Longbottom?” Snape nói bằng một giọng lạnh lùng và chế nhạo. “Trừ mười điểm cho nhà Gryffindor. Thả Longbottom ra, Potter, nếu không sẽ là cấm túc đấy. Đi vào, tất cả các em.”

Harry thả Neville ra, nó vẫn đứng hốt hển và ngó về phía bạn.

“Mình phải ngăn cậu lại,” Harry hốt hển, nhặt cặp lên. “Crabbe và Goyle sẽ làm gỏi cậu mất.”

eville không nói gì; nó chỉ đơn giản là nhắc lại cái túi của nó lên và đi thẳng vào hầm.

“Thề có tên của thánh Merlin,” Ron chậm chạp nó, khi chúng đi theo Neville, “thế là thế nào?”

Harry không trả lời. Nó biết vì sao mà vấn đề những người phải điều trị ở St Mungo’s vì những tác hại của pháp thuật lên não bộ của họ lại khiến cho Neville xúc động cực độ như vậy, nhưng nó đã thề với cụ Dumbledore rằng nó sẽ không nói với bất kỳ ai về bí mật của Neville. Thậm chí cả Neville cũng không biết là Harry biết.

Harry, Ron và Hermione ngồi vào chỗ ngồi thường lệ của họ ở cuối lớp, rút mấy tờ giấy da, bút lông và cuốn Một Ngàn Loại Thảo Mộc và Năm Phép ra. Trong lớp vẫn thì thào về việc của Neville, nhưng khi Snape đóng sầm cửa hầm với một tiếng vang lớn, mọi người lập tức im ngay.

“Các em sẽ thấy là,” Snape nói với một giọng trầm, khinh bỉ “là chúng có một vị khách vào hôm nay.”

Ông vẫy tay về một góc tối trong hầm và Harry thấy giáo sư Umbridge đã ngồi sẵn đó, hồ sơ đặt trên đầu gối. Nó liếc qua Ron và Hermione, lông mày nhướng lên. Snape và Umbridge, hai giáo viên mà nó ghét nhất. Thất khó mà quyết định ai là người mà nó muốn sẽ là người chiến thắng.

“Chúng ta tiếp tục với bài học Dung Dịch Sức Mạnh. Các em sẽ nhận lại hỗn hợp các em đã làm pha vào buổi học trước; nếu các em làm đúng thì chúng sẽ phát triển tốt vào kỳ nghỉ cuối tuần, - các lời chỉ dẫn - ‘ông lại vậy nữa’ - trên bảng. Làm đi.”

Giáo sư Umbridge dùng nửa giờ đầu của bài học để ghi chép ở cái góc của bà. Harry rất muốn nghe những câu hỏi của bà với Snape, nó quá ham chuyện này đến nỗi lại lơ đãng với món linh dược của nó.

“Máu rồng lửa, Harry!” Hermione rên lên, chụp lấy cổ tay bạn để ngăn chặn bạn pha sai được chất lần thứ ba, “chứ không phải là nước ép quả lựu!”

“Phải” Harry lơ đãng nói, hạ cái chai xuống và tiếp tục quan sát về góc phòng. Umbridge chỉ vừa đứng dậy. “Ha”, nó nói nhẹ nhàng, khi bà luồn giữa hai dãy bàn hướng về phía Snape, đang cúi người về phía cái vạc của Dean Thomas.

“Ờ, cả lớp tỏ ra rất khá so với trình độ của chúng,” bà lanh lợi nói sau lưng Snape. “Mặc dù tôi vẫn có có câu hỏi là liệu có nên không khi dạy học sinh một loại linh dược như Dung Dịch Sức Mạnh. Tôi nghĩ là Bộ sẽ vui nếu như nó được loại khỏi chương trình học.”

Snape thông thả đứng thẳng dậy và quay lại nhìn bà.

“Bây giờ thì... ông đã dạy ở Hogwarts bao lâu rồi?” bà ta hỏi, bút lông đặt sẵn trên cặp hồ sơ.

“Mười bốn năm,” Snape trả lời. Vẻ mặt của ông kín như bưng. Harry vẫn đang quan sát ông cẩn thận, nhỏ thêm vào giọt vào món linh dược của nó, nó kêu xèo xèo đầy đe dọa và chuyển từ màu lam sang màu da cam.

“Tôi tin là ban đầu ông nộp đơn xin dạy môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám?” giáo sư Umbridge hỏi Snape.

“Vâng,” Snape lặng lẽ nói.

“Nhưng ông đã không thành công?”

Môi Snape bĩu ra.

“Rõ là thế.”

Giáo sư Umbridge ngoặc lên cái cặp hồ sơ.

“Và ông vẫn thường xin dạy lại môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám từ khi ông làm việc tại trường, đúng không?”

“Vâng” Snape nói khẽ, môi ông run lên rõ. Ông có vẻ tức giận.

“Thế ông có biết vì sao ông Dumbledore vẫn luôn từ chối bổ nhiệm ông?” Umbridge hỏi,

“Tôi đề nghị bà nên hỏi cụ ấy,” Snape trả lời nhát gừng.

“Ồ, tôi sẽ làm thế,” giáo sư Umbridge nói, với một nụ cười ngọt ngào.

“Tôi không biết là chuyện này có cần thiết không?” Snape hỏi, cặp mắt đen của ông nheo lại.

“Ồ, vâng,” giáo sư Umbridge nói, “vâng, Bộ muốn hiểu về... ờ... nội tình giữa các giáo viên.”

Bà quay đi, bước về phía Pansy Parkinson và bắt đầu hỏi nó về các bài học. Snape quay về phía Harry và mắt họ chạm nhau trong một giây. Harry vội vã nhìn xuống món linh dược của nó, lúc này đang đông lại và bốc lên một mùi cao su khét đậm đặc.

“Thế thì, thêm một con zero, Potter.” Snape nói một cách hung hiểm, xoá cặn cái vạc của Harry với một cái vẩy dũa. “Em sẽ viết cho tôi một bài luận về thành phần chính xác của

món linh dược này, chỉ rõ em đã làm sai như thế nào và vì sao, nộp vào buổi học sau, em hiểu chứ?”

“Vâng,” Harry tức giận nói. Snape vừa mới cho chúng một mớ bài tập, và nó còn phải tập Quidditch vào chiều nay nữa; và điều này có nghĩa là lại thêm vài đêm không ngủ nữa. Điều này không có vẻ gì là nó sẽ được thức dậy trong sáng khoái vào buổi sáng. Tất cả những gì mà nó mong muốn thiết tha vào lúc này là cái ngày này chấm dứt cho rồi.

“Chắc mình cúp môn Tiên Tri quá,” nó nói mạnh, khi họ đứng ngoài sân sau giờ ăn trưa, gió quất mạnh vào những cái áo choàng và vành mũ. Chắc sẽ lại giả vờ ốm và làm cho xong bài luận của thầy Snape, để tở khỏi phải thức hết phân nửa buổi đêm.”

“Bạn không thể cúp môn được,” Hermione nghiêm khắc nói.

“Nghe xem ai nói kìa, chính bạn đã bỏ môn Tiên Tri, bạn ghét cô Trelawney lắm mà!” Ron tức giận nói.

“Mình không ghét bà ta,” Hermione nói một cách trịch thượng. “Mình chỉ nghĩ rằng bà ta là một giáo viên tuyệt đối đáng ghê sợ và là một bà bợm già. Nhưng Harry vừa bỏ lỡ môn Lịch Sử Pháp Thuật và mình không nghĩ là bạn ấy nên bỏ thêm một môn nào đó vào hôm nay!”

Điều này quá đúng và không thể lờ được, vì vậy trong suốt một giờ rưỡi sau đó Harry ngồi trong cái không khí nóng hầm hập ở lớp học Tiên Tri, cảm thấy tức giận với tất cả mọi người. Giáo sư Trelawney lại bắt đầu rút cái cuốn Đoán Mộng ra. Harry nghĩ rõ là nó nên làm cái bài luận mà Snape phạt hơn là ngồi đây để tìm ý nghĩ của hàng đồng những giấc mơ được chế ra.

Tuy nhiên có vẻ như nó không phải là người duy nhất trong lớp đang nổi cơn. Giáo sư Trelawney nện mạnh cuốn Đoán Mộng xuống cái bàn nằm giữa Harry và Ron và bước đi, môi mím lại; bà ném mạnh cuốn Đoán Mộng khác về phía Seamus và Dean, nó bay sượt qua đầu Seamus, và đẩy mạnh một cuốn khác vô ngực Neville với một lực mạnh đến nỗi nó trượt ra khỏi ghế.

“Ờ, tiếp tục nào!” giáo sư Trelawney nói lớn, giọng bà the thé và có vẻ hơi kích động “các em biết phải làm gì rồi! Hay là tôi là một giáo viên dưới tiêu chuẩn đến nỗi các em chưa bao giờ học được cách mở sách?”

Cả lớp bắt đầu bối rối nhìn bà, rồi nhìn nhau. Tuy nhiên, Harry nghĩ là nó biết vấn đề. Khi giáo sư Trelawney khoa tay múa chân đi về chiếc ghế giáo viên, đôi mắt trong chiếc kính phóng đại của bà đầy những giọt lệ căm hờn, nó nghiêng đầu về phía Ron và thì thào, “Tôi nghĩ là bà đã có kết quả thanh tra.”

“Thưa giáo sư?” Parvati Potter nói với một sự sệt (cô bé và Lavender luôn luôn thán phục giáo sư Trelawney). “Thưa giáo sư, có chuyện gì... ơ... không ổn à?”

“Không ổn à?” giáo sư Trelawney hét lớn lên với một giọng run lên vì xúc động. “Tất nhiên là không! Chính xác ra là tôi đã bị làm nhục... có những lời bóng gió nhằm vào tôi... những lời buộc tội kết án được đưa lên... nhưng không, không có gì không ổn cả, hoàn toàn không!”

Bà hít một hơi đầy run rẩy và nhìn tránh khỏi Parvati, giữa giọt lệ căm giận ứa ra dưới kính bà.

“Tôi không nói gì” bà nắc lên, “về mười sáu năm phục vụ... nó đã qua, có vẻ vậy, trong quên lãng... nhưng tôi sẽ không bị lãng mạ, không, không được như vậy!”

“Nhưng, thưa giáo sư, ai lãng mạ cô ạ?” Parvati rụt rè hỏi.

“Giới Quyền uy!” giáo sư Trelawney nói, bằng một giọng sâu lắng, đầy cảm xúc, run rẩy. “Vâng, những kẻ với những đôi mắt bị che phủ bởi những vấn đề trần tục để có thể Thấy được như tôi Thấy, để Biết như tôi Biết... tất nhiên, những điều chúng ta Thấy luôn đáng sợ, nó luôn hành hạ chúng ta... đó là – than ôi – là số mệnh của chúng ta.”

Bà nuốt nước mắt, chặm cái góc khăn choàng lên đôi má ướm đầm, rồi bà lấy ra một cái khăn thêu từ cổ tay, và xì mũi thật mạnh gây ra một âm thanh giống như Peeves đang bung lười.

Ron cười khẩy. Lavender ném cho nó một cái nhìn phẫn nộ.

“Thưa giáo sư,” Parvati nói, “cô muốn nói... nói về giáo sư Umbridge-?”

“Đừng có nói với tôi về người đàn bà ấy!” giáo sư Trelawney la lên, đứng phắt dậy, những chuỗi hạt của bà rỗng rang và bà cặp kính của bà loé lên. “Vui lòng tiếp tục công việc của các em đi!”

Và suốt cả phần còn lại của buổi học bà đi đi lại lại giữa các học sinh, nước mắt vẫn chảy ra dưới cặp kính, thì thầm những tiếng gì đó có vẻ như đe dọa dưới hơi thở.

“... có thể nên rời đi... sự xỉ nhục này... thử thách... chúng ta sẽ... sao mà mụ ta dám...”

“Bạn và bà Umbridge có một điểm chung,” Harry nói với Hermione khi chúng gặp lại nhau ở bộ môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám. “Bà ta rõ ràng cũng cho rằng cô Trelawney là một bà bọm già... hình như bà ta quyết định thử thách cô ấy.”

Umbridge bước vào phòng khi nó đang nói, đeo cái nơ đen ngòm của mình, bà có vẻ rất phởn phơ.

“Xin chào cả lớp,”

“Xin chào, giáo sư Umbridge,” cả đám rầu rĩ tụng lại.

“Xin cất đũa đi.”

Nhưng lần này chẳng có tiếng động nào đáp trả; chẳng ai quan tâm đến việc rút đũa thần ra trước đó.

“Bây giờ xin lật trang ba mươi bốn của quyển Lý Thuyết Phép Thuật Phòng Thủ và đọc chương ba, có tựa “Trường hợp Không Tấn Công Đáp trả Sự Tấn Công Pháp Thuật.” Phần này thì-

“-không cần phải giảng,” Harry, Ron và Hermione cùng thì thầm đồng loạt.

*

“Không được tập Quidditch,” Angelina nói bằng một giọng trống rỗng khi Harry, Ron và Hermione đi vào phòng sinh hoạt chung sau buổi ăn tối đêm đó.

“Nhưng em đã tự chủ mà!” Harry nói, kinh hoảng. “Em không nói gì với bà ta cả, chị Angelina, em thề đấy, em-“

“Chị biết, chị biết mà,” Angelina đau khổ nói. “Bà ta chỉ nói là cần thêm thời gian để xem xét.”

“Xem xét cái gì chứ?” Ron giận dữ nói. “Mụ ta cho phép nhà Slytherin, sao lại không cho phép chúng ta?”

Nhưng Harry có thể tưởng tượng việc Umbridge tận hưởng việc đưa lời đe dọa không cho đội Quidditch Gryffindor hoạt động lơ lửng trên đầu họ và có thể dễ dàng hiểu được vì sao mà bà ta bỏ món vũ khí này sớm.

“Ờ” Hermione nói, “hãy nhìn vào mặt tích cực của vấn đề – ít nhất các bạn sẽ có thời gian để làm bài luận của thầy Snape!”

“Đấy là mặt tích cực ấy à?” Harry la lên, trong khi Ron hoài nghi nhìn Hermione. “Không có Quidditch, và thêm các bài Linh dược làm thêm?”

Harry buông mình xuống ghế, rút cái bài luận Linh dược còn dở dang ra khỏi túi và lại bắt đầu làm việc. Khó mà tập trung được, cho dù nó biết sẽ còn lâu nữa chú Sirius mới lại hiện ra trong đám lửa, nhưng nó không thể không liếc nhìn và ánh lửa cứ vài phút một lần. Cũng có những tiếng động nhộn nhịp trong phòng: Fred và George cuối cùng cũng đã hoàn thành được một loại Snack Trốn Việc, và họ đang minh họa nó cho một đám đông hào hứng cổ vũ xem.

Đầu tiên, Fred cắn một nửa vàng của miếng kẹo, liền đó nó nôn ăng ặc vào một cái thùng đặt sẵn trước mặt. Rồi nó ráng sức nuốt nửa tím của mẫu kẹo, và cơn nôn ngừng ngay tức thì. Lee Jordan, người trợ giúp cho buổi biển biển, đang lười nhác Làm Biển Mất những gì được nôn ra sau những chu kỳ đều đặn, dùng cùng câu Thần Chú Biển Mất mà Snape dùng để xử lý những món linh dược của Harry.

Với những âm thanh thường trực của sự nôn mửa, hoan hô và những tiếng lao xao khi Fred và George nhận những sự đặt hàng trước từ đám đông, Harry cảm thấy đặc biệt khó khăn trong việc tập trung vào việc xác định phương thức đúng để pha chế món Dung Dịch Sức Mạnh. Hermione không giúp được trong chuyện này; những tiếng hoan hô và tiếng động khi cái những vũng nôn chạm vào đáy cái xô của Fred và George liên tục bị ngắt quãng bởi những tiếng khịt mũi lớn và bất mãn của cô bé, là cái thứ càng làm cho Harry rối trí hơn nữa.

“Đến ngăn họ lại đi!” nó cáu kỉnh nói, sau khi gạch xóa cái số lượng sai bét của món bột móng của sư tử đầu chim cần dùng đến lần thứ tư.

“Không thể được, về mặt kỹ thuật họ không làm gì sai cả,” Hermione nói qua hàm răng nghiến chặt. “Họ đã cư xử trong quyền hạn của mình khi tự mình ăn cái thứ nhảm nhí đó và mình không thể tìm ra một luật nào nói rằng những gã ngốc khác không được quyền mua chúng, trừ phi chúng được chứng minh là có thể gây nguy hiểm hơn những gì đang diễn ra.”

Cô bé, Harry và Ron quan sát George nôn thẳng vào xô, nuốt ực phần còn lại của mẫu kẹo và đứng thẳng lên, tươi hơn hẳn với hai tay dang rộng để đón nhận những tiếng hoan hô.

“Bạn biết không, mình không biết vì sao mà hai anh Fred và George mỗi người chỉ được có ba chứng chỉ Phù Thủy Thường Đăng,” Harry nói, quan sát khi Fred, George và Lee hí hửng gom tiền từ đám đông cuồng nhiệt. “Họ thật sự biết nhiều thứ.”

“Ồ, mấy anh chỉ biết những cái món hoa hoè chả hữu dụng gì với bất kỳ ai,” Hermione nói một cách chê bai.

“Không hữu dụng à?” Ron nói bằng một giọng gây gổ. “Hermione à, họ thu được hai mươi sáu Galleons rồi kìa.”

Một lúc lâu sau đám đông quanh anh em sinh đôi nhà Weasley mới giải tán, rồi Fred, Lee và George lại còn ngồi lại đếm tiền thêm một lúc nữa, nên đến quá nửa đêm Harry, Ron và Hermione cuối cùng mới có thể dùng được căn phòng sinh hoạt chung cho riêng mình. Anh em sinh đôi rời khỏi phòng, vung vẩy hộp tiền với vẻ khoe khoang đến nỗi Hermione lại quắc mắt lên. Harry, đạt được rất ít tiến bộ trong bài luận Linh dược của mình, quyết định đêm nay thế là đủ. Và nó đẩy sách đi, Ron, vẫn đang ngủ gà gật trên ghế, phát ra một tiếng kêu ăng ặc, rồi bật dậy và lơ lơ nhìn vào đám lửa.

“Chú Sirius!” nó nói.

Harry quay phắt lại. Cái đầu bù xù của chú Sirius lại hiện ra trong đám lửa.

“Chào,” ông nói, cười toe toét.

“Chào chú,” Harry, Ron và Hermione cùng nói, và cả ba quỳ gối trên tấm thảm trải lò sưởi. Con Crookshanks gừ gừ rõ lớn và tiến lại gần lò sưởi, và cố đưa mặt lại gần Sirius, bất chấp cái nóng.

“Thế nào rồi?” Sirius hỏi.

“Không tốt lắm,” Harry nói, trong khi Hermione kéo con Crookshanks lại để ngăn nó không làm tự cháy râu mình. Bộ lại cưỡng bách thông qua một đạo luật khác, có nghĩa là không ai được cho phép tham gia vào một đội Quidditch –

“Hoặc một nhóm bí mật học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám?” Sirius nói.

Có một khoảng im lặng ngắn.

“Làm sao mà chú biết vậy?” Harry hỏi.

“Các con phải chọn chỗ hội họp cẩn thận hơn nữa mới được,” Sirius nói, nụ cười càng lúc càng rộng. “Cái chỗ Đầu Heo ấy không ổn.”

“Ờ, dù sao thì nó vẫn tốt hơn Ba Cây Chối!” Hermione cãi lại. “Ở đó lúc nào cũng đông nghẹt người...”

“Điều đó có nghĩa là các con sẽ khó bị nghe lén hơn,” Sirius nói. “Cháu phải học thêm nhiều, Hermione ạ.”

“Ai nghe lên bọn con?” Harry hỏi.

“Mundungus, tất nhiên,” Sirius nói, và khi cả đám nhìn nhau chưng hửng thì ông phá lên cười, “Ông ta là cái bà phù thủy che voan đó.”

“Đó là ông Mundungus đấy à?” Harry nói, ngờ ngáo. “Ông ta làm gì ở Đầu Heo vậy?”

Thế con nghĩ là ông ta làm gì?” Sirius nóng nảy nói. “Trông chừng con, tất nhiên rồi.”

“Con vẫn bị theo dõi à?” Harry giận dữ hỏi.

“Ờ, vẫn thế,” Sirius nói, “và điều đó là quá đúng rồi, phải không, khi mà điều đầu tiên bọn con làm trong kỳ nghỉ của mình là tổ chức một nhóm học phòng thủ bất hợp pháp.”

Nhưng ông không có vẻ giận dữ hoặc lo lắng. Ngược lại, ông nhìn Harry với vẻ hạnh diện ngầm.

“Nhưng vì sao Dung lại giấu bọn con chứ?” Ron hỏi, có vẻ thất vọng, “bọn con thích gặp ông lắm.”

“Ông ta bị cấm vào Đầu Heo hai mươi năm rồi,” Sirius nói, “và cái tay chủ quán ấy có một trí nhớ tốt lắm. Chúng ta đã mất Chiếc Áo Tàng Hình dự trữ của Moody khi Sturgis bị bắt, do đó gần đây Dung đã phải cải trang làm một bà phù thủy... dù sao đi nữa, Ron ạ, - chú đã trịnh trọng hứa là sẽ chuyển cho cháu một thông điệp từ mẹ cháu.”

“Ồ vâng?” Ron nói, có vẻ e ngại.

“Mẹ cháu nói cháu không được tham dự gì vào cái nhóm học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám bí mật. Bà nói là cháu chắc chắn sẽ bị trục xuất và tương lai của cháu sẽ tiêu tụt. Bà ấy nói rằng có nhiều thời gian để cháu tự học cách phòng thủ sau này và cháu còn quá trẻ để nghĩ về chúng vào lúc này. Bà cũng “(mắt Sirius chuyển sang nhìn hai người kia) khuyên Harry và Hermione đừng tiếp tục tiến hành cái nhóm này nữa, cho dù bà chấp nhận rằng bà không có quyền với hai đứa và chỉ đơn giản mong hai đứa nhớ là bà luôn đặt hai đứa vào những chỗ sâu thẳm nhất trong tim. Bà muốn viết thư cho các con, nhưng nếu con cú bị chặn thì các con sẽ gặp rắc rối lớn, và bà không thể tự mình nói vì tối nay bà bận nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì thế chú?” Ron hỏi nhanh.

“Cháu không cần biết đâu, chỉ là công việc của Đội quân,” Sirius nói, “Thế là chú trở thành một người truyền tin và hãy đảm bảo là các cháu sẽ nói lại với bà là chú đã truyền đạt lại hết, bởi vì chú không nghĩ là bà ấy tin chú.”

Có một khoảng lặng khác khi con Crookshanks kêu meo meo, cổ cào cái đầu của Sirius, và Ron ghì ghì một cái lỗ trên thảm.

“Thế chú muốn cháu nói là sẽ không tham gia trong nhóm học Phòng thủ à?” cuối cùng nó nói.

“Chú ấy à? Hẳn nhiên là không!” Sirius nói, đầy ngạc nhiên. “Chú nghĩ rằng đó là một ý kiến tuyệt vời!”

“Chú nghĩ thế à?” Harry nói, tim nó đập mạnh.

“Tất nhiên là chú nghĩ vậy rồi!” Sirius nói. “Thế con nghĩ rằng ba con và chú lại có thể nằm im và nhận lệnh của một mụ phù thủy già như Umbridge ấy à?”

“Nhưng – trong học kỳ trước ai cũng nói con phải cẩn thận và không mạo hiểm-“

“Năm ngoái, tất cả bằng chứng đều cho thấy có ai đó trong Hogwarts đang cố giết con, Harry ạ!” Sirius nói với vẻ nóng nảy. Năm nay, bọn ta biết rằng có ai đó bên ngoài Hogwarts đang muốn giết sạch chúng ta, vì vậy chú nghĩ học tự bảo vệ mình đúng cách là một ý kiến tốt!”

“Thế nếu bọn cháu bị trục xuất?” Hermione hỏi, một vẻ giễu cợt hiện ra trên mặt cô bé.

“Hermione ạ, cái chuyện này là ý kiến của bạn mà!” Harry nói, nhìn sang cô bé.

“Mình biết mà. Mình chỉ muốn biết ý nghĩ của chú Sirius thôi,” cô bé nói, nhún vai.

“Ờ, tốt hơn là bị trục xuất nhưng có khả năng tự bảo vệ mình hơn là ngồi an toàn trong trường mà chẳng biết gì,” chú Sirius nói.

“Phải, phải,” Harry và Ron hăm hở nói.

“Vậy,” Sirius nói, “thế các con tổ chức cái nhóm này thế nào? Các con sẽ gặp nhau ở đâu?”

“Đang nhức đầu về chuyện này nè chú,” Harry nói. “Bọn con không biết phải đi đâu bây giờ đâu.”

“Thế cái Lều Hét đâu?” Sirius đề nghị.

“Hey, ý kiến này hay đấy,” Ron mừng rỡ la lên, nhưng Hermione phát ra một tiếng kêu và cả ba quay lại nhìn cô bé, đầu Sirius quay đi trong đám lửa.

“Ờ, chú Sirius ạ, chỉ có bốn người bọn chú họp nhau ở Lều Hét khi bọn chú đi học,” Hermione nói, “và tất cả bọn chú đều có khả năng biến thành loài thú và cháu nghĩ rằng tất cả bọn chú đều chen nhau dưới một Chiếc Áo Tàng Hình duy nhất nếu các chú cần. Nhưng ở đây là hai mươi lăm đứa bọn cháu và không ai biết phép Hóa Thú cả, nếu bọn cháu rất cần một Chiếc Áo Tàng Hình thì nó phải to bằng một Cái Lều Tàng Hình-“

“Phải đấy-“ chú Sirius nói, có vẻ hơi cụt hứng. “Ờ, chú chắc là bọn con cuối cùng sẽ tìm được một nơi nào đó. Có một lối đi bí mật rộng rãi nằm sau cái gương lớn ở tầng thứ tư, các con có thể có đủ chỗ để thực hành các lời nguyền ở đấy.”

“Anh Fred và George nói với con là nó bị khoá rồi,” Harry nói, lắc đầu, “Bị sập hầm hay sao đó.”

“Ồ...” Sirius nói, cau mày. “Ờ, chú sẽ nghĩ ra ý nào đó và trở lại...”

Ông ngưng lời. Mặt ông thành lình căng thẳng, đề phòng. Ông quay đi, có vẻ như nhìn vào bức tường gạch của lò sưởi.

“Chú Sirius?” Harry lo lắng hỏi.

Nhưng ông biến mất. Harry há hốc mồm nhìn ngọn lửa một thoáng, rồi quay lại nhìn Ron và Hermione.

“Vì sao ông lại?”

Hermione thở mạnh đầy kinh sợ và đứng dậy, vẫn nhìn vào ngọn lửa.

Một bàn tay vừa xuất hiện giữa đám lửa, mò mẫm như thể đang nắm một vật gì, một bàn tay nắn nắn với những ngón ngắn mập đeo đầy với những cái nhẫn cổ xấu xí,

Cả ba đứa vội vã bỏ chạy. Đến cửa phòng ký túc xá nam Harry nhìn ngược lại. Bàn tay của Umbridge vẫn đang cố vồ lấy cái gì đó ở giữa ngọn lửa, như thể bà biến chính xác mái tóc của Sirius trước đó ở chỗ nào và quyết định tóm lấy nó.